

telka, již byla pozůstalost, k níž se přihlásila výmínečně, odevzdána, celým svým jměním, ovšem jen co do výše čisté hodnoty pozůstalosti v době jejího odevzdání. Opačný názor dovolatelčin nemá v zákoně opory. Dovolatelka nemůže také ničeho pro sebe vytěžití poukazem na předpis § 796 o. z., neboť nárok na slušné zaopatření podle tohoto předpisu má vdova teprve po uspokojení pohledávek věřitelů pozůstalostních. Předpisem § 171 o. z. nebylo nic změněno na ustanovení § 166 obč. zák., pokud jde o vyměrování výše výživného. Přichází proto v úvahu při výměře renty hodnota celé pozůstalosti, jež po smrti nemanželského otce představuje jeho jmění podle § 166 o. z. a o níž v souzeném případě nebylo tvrzeno, že se od úmrtí zůstavitelova do dne odevzdání žalované ztenčila. Odvolací soud posuzuje přiměřenost renty, přihlédl vedle toho také k zákonné vyživovací povinnosti nemanželského otce k žalované podle § 91 obč. zák., jež by při výměře byla musela býti vzata v úvahu, kdyby byl zůstal nemanželský otec na živu. Je proto nepřipadná výtku, že se žalobci dostává rozhodnutím napadeného rozsudku více práv, než kdyby byl zůstal nemanželský otec na živu. Uváživ obě tyto okolnosti, připojuje se dovolací soud k vývodům odvolacího soudu a má za to, že vyměřená renta jest přiměřená majetkové hodnotě pozůstalostního jmění. Ježto jde o dluh pozůstalosti, jež odevzdáním zanikla, nesejde na tom, jakým způsobem jej dovolatelka zapraví, zda z výtěžku svého jmění či zda bude nucena sáhnouti ke kmenové podstatě svého majetku. Obmezení, že dluh ten musí zapravovati do výše hodnoty čisté pozůstalosti, jde v její prospěch, neboť znamená, že dále její povinnost nesahá, i kdyby žalobce sám ještě výživy potřeboval.

Čís. 15300.

Dávkami podle § 17, písm. i) vlád. nař. čís. 250/35 Sb. z. a n. jsou jen dávky pro finanční erár, nikoliv dávky pojistného, předpisované veřejnoprávními sociálními ústavy pojišťovacími.

(Rozh. ze dne 17. června 1936, R I 671/36.)

Povinný, proti němuž vedla Úrazová pojišťovna dělnická exekuci k vydobytí dlužných pojistných dávek, navrhl, aby tato exekuce byla podle § 27 vl. nař. čís. 250/35 Sb. z. a n. odložena do 30. září 1936. První soud návrhu nevyhověl. Odvolací soud uznal podle návrhu. Důvody: První soudce zamítl návrh, poněvadž se jedná o vydobytí pojistného z roku 1932 a 1933, na něž se vládní nařízení č. 250/35 Sb. z. a n. (§ 17, odst. 1 a 2) nevztahuje. K tomuto náhledu nelze se připojiti; neboť právě z ustanovení § 17, odst. 2 lze seznati, že úlevy, jak jsou obsaženy v předcházejících §§ tohoto vládního nařízení, se vztahují také na pohledávky veřejnoprávních sociálně pojišťovacích ústavů, takže lze i tu použití ustanovení § 27, odst. 1. Neboť, když § 17, odst. 2 bylo upraveno placení pojistného, které se stalo splatným v roce 1935, jest z toho usouditi, že ohledně takových pohledávek z dří-

vější doby platí jinaké úlevy při placení a že tudíž také lze se dovolati předpisu § 27, odst. 1.

Nejvyšší soud zrušiv obě uvedená usnesení uložil prvému soudu nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

I když jest přiznati, že příspěvky k úrazové pojišťovně, které se v projednávaném případě vymáhají, mají povahu veřejných dávek, jde ještě o to, zda je lze zahrnouti pod ustanovení § 17, písm. i) vlád. nař. čís. 250/35 Sb. z. a n., kde se stanoví, že úlevy podle předcházejících ustanovení nepřísluší dlužníku, jde-li o pohledávky »veřejných daní a dávek, poplatků a cel«. Z toho, že se slovo »dávky« uvádí ve spojitosti s veřejnými daněmi, poplatky a cly, dále z toho, že se v § 17, písm. f) výslovně odkazuje na odstavec druhý § 17 a že se v odstavci druhém § 17 cit. vlád. nař. uvádí, že »jde-li o pohledávky veřejnoprávních sociálně pojišťovacích ústavů na zaplacení pojistného . . ., přísluší zemědělcům v okresích zvláště těžce postižených neúrodou úleva podle § 13 . . .«, jest zřejmé, že slovo »dávky« v § 17, písm. i) sluší vykládati jen jako dávky pro finanční erár, že však pod toto ustanovení nelze zahrnouti i dávky pojistného, předpisované veřejnoprávními sociálními ústavami pojišťovacími, a že takové nezaplacené dávky jest posuzovati jako pohledávky ve smyslu § 17 písm. f). V příčině těchto dávek pojistného, které vznikly před 9. květnem 1933 (v okresích chráněných do 31. prosince 1935), po případě které se staly splatnými před 1. lednem 1936, přísluší dlužníku zemědělci úlevy podle ustanovení cit. vlád. nař. V příčině dávek pojistného, které vznikly až po 9. květnu 1933 a, jde-li o zemědělce v okresích zvláště těžce postižených neúrodou, po 31. prosinci 1935, nepřísluší dlužníku zemědělci úlevy podle předcházejících ustanovení, pokud není ustanoveno něco jiného v odstavci 2 § 17 (§ 17, odst. 1, lit. f) cit. vlád. nař.). Výjimku z toho stanoví odstavec druhý § 17 cit. vlád. nař. v ten způsob, že v příčině pojistného, které se stalo splatným v roce 1935, přísluší zemědělcům v chráněných okresích úleva podle § 13 jen potud, že pohledávku jest zaplatiti ve dvou stejných splátkách nejpozději k 1. říjnu 1936 a k 1. dubnu 1937. Poněvadž nižší soudy projednávaný případ podle právních zásad právě vyložených neposoudily a důsledkem toho se údaji dlužníkovými v podání č. ř. 2 nezabývaly, zejména po té stránce, že tu jde o dlužníka zemědělce v chráněném okrese, že se vymáhají příspěvky za dobu od 1. ledna 1932 do 31. prosince 1933, o kterých dlužník tvrdí, že mu přísluší úlevy, a že se zachoval podle ustanovení § 4 cit. vlád. nař., bylo napadené usnesení i usnesení prvního soudu zrušiti a prvému soudu uložiti, aby o návrhu dlužníka na odklad exekuce podle § 27 cit. vlád. nař. po případném doplnění řízení znovu rozhodl.

Čís. 15301.

Specifikační koupě.

Právo specifikace vyhrazené smlouvou kupiteli, nepřechází na prodávatele, prodlévá-li kupitel s výkonem tohoto práva.